τες ναῦται ἀριθμοῦντες καθ' ἑκατοντάδας τὰς τοιούτου εἴδους εὐεργετικὰς πράξεις.

. . . . . .

Ἀλλὰ ἡ τρικυμία ἔχει καὶ αὐτὴ τὰς προτιμήσεις της . . . Ὑπάρχουσι βράχοι τινὲς καὶ θῖνες, οἵτινες ἀπαιτοῦσι κατ' ἔτος ὡρισμένον ἀριθμὸν θυμάτων . . .

. . . . . .

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων τρικυμιῶν αὐξάνουσιν οἱ πόροι τῆς εὐεργετικῆς Ἑταιρίας.

Ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε καλὸς οὐδεὶς συλλογίζεται τὸ ἐκ λευκοσιδήρου πλοιάριον, ὅπερ ἐπὶ παντὸς ἀγγλικοῦ πλοίου ἀναμένει τὸν ὀδολὸν τοῦ φιλανθρώπου· ὅταν ὅμως σημαίνονται αἱ τρικυμίαι, ὅταν ἀγγέλλονται τὰ πρῶτα αὐτῶν δυστυχήματα, ἕκαστος τότε ἐνθυμεῖται τὸ life boat, οἱ δὲ ἔρανοι πίπτουσιν ἄφθονοι καὶ συνεχεῖς.

Τὸ ἐκ λευκοσιδήρου life boat δέχεται σολδία καὶ λίρας.

Ἐν τῷ life boat ἀτμοπλοίου τινὸς τῆς ὑπερωκεανείου γραμμῆς Cunard ἐρρίφθη ποτὲ, ἐν καιρῷ τρικυμίας, χρηματικὴ ἐπιταγὴ χιλίων στερλινῶν!

Διὰ τῆς προσφορᾶς ταύτης ἡ Ἑταιρία ἠνέῳξε νέον σταθμόν.

Ἄλλοτε, ἐν παρομοίᾳ περιστάσει, ἐν τῷ κιβωτίῳ ἑτέρου ἀτμοπλοίου, εὑρέθη δακτύλιος ἐξ ἀδαμάντων . . .

. . . . . .

Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦτον ἡ ἀγγλικὴ ρυσιναυάγιος Ἑταιρία δέχεται ἀφθόνους τὰς προσφοράς.

Οὐδέποτε, ὡς ἐφέτος, τὰ life boats ἔσχον τόσας ἀφορμὰς νὰ παρέχωσι δείγματα τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἀνδρείας των . . .

Ἀλλ', εὐτυχῶς, οὐδὲν μέχρι τοῦδε ἐπῆλθε δυστύχημα εἰς αὐτά . . .

Ο ΑΝΕΜΟΔΕΙΚΤΗΣ

Ἐπὶ ὑψηλοῦ πύργου ἵστατο κεχρυσωμένος ἀνεμοδείκτης. Τὸ ἐπιχρύσωμά του εἶχε κάπως φθαρῆ, διότι καὶ οἱ γέροντες τῆς πόλεως δὲν εἶχον γεννηθῆ, ὅτε ἐτέθη ὁ ἀνεμοδείκτης ἐπὶ τοῦ πύργου.

Ἵστατο λοιπὸν ἐκεῖ ἐπάνω. Φίλους εἶχε τὰς χελιδόνας, ἐχθροὺς δὲ μόνους τοὺς ἀνέμους, εἰς τοὺς ὁποίους, ὁσάκις τῷ παρουσιάζοντο, ἔστρεφε περιφρονητικῶς τὰ νῶτα.

Ἡμέραν τινὰ ὑπῆρχε κάτω ἐν τῇ πλατείᾳ παράδοξος συρροὴ ὄχλου. Ὡς κύματα ἐξετυλίσσοντο σκοτεινὰ καὶ φαεινὰ χρώματα, καὶ τὸ ζωντανὸν καὶ ἀδιακόπως αὐξάνον πλῆθος ἀπετέλει μικρὰν σειρὰν, ὡς ἕλμινς, ἐνῷ ποῦ καὶ ποῦ ἤστραπτέ τι λαμπρόν.

«Πάλιν ἀνησυχοῦν οἱ μύρμηκες ἐκεῖ κάτω», ἔτριζεν ὁ ἀνεμοδείκτης. «Ἄχ, θεέ μου, τί ἐλεεινὰ καὶ κουτοπόνηρα εἶνε τὰ ζωῦφια ταῦτα».

Αἴφνης ἦλθον δύο φίλαι χελιδόνες, αἱ ὁποῖαι ἐκ περιεργείας εἶχον ἰδεῖ κάτω τί ἐγίνετο.

«Λοιπὸν, φέρετε μαζί σας μερικὰ τοιαῦτα σκωληκάκια ἀπ' ἐκεῖ κάτω;» ἠρώτησεν ὁ ἀνεμοδείκτης.

«Τί λέγεις;» ἐτερέτισαν αἱ χελιδόνες.

«Νὰ, μερικὰ σκωληκάκια ἀπ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἕρπουσιν ἐκεῖ κάτω.»

«Δὲν εἶνε σκωληκάκια, εἶνε ἄνθρωποι μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ, καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι δὰ εἶνε οἱ ὑψηλότατοι πάντων. Προηγεῖται ὁ βασιλεὺς μὲ τὸ χρυσοῦν μῆλον καὶ τὸ σκῆπτρον. Χαῖρε, πηγαίνομεν νὰ ἴδωμεν ἀκόμη ὀλίγον ἐκεῖ κάτω.»

«Ἀνόηται», ἔτριζεν ὁ ἀνεμοδείκτης καὶ παρετήρησεν αὐτὰς μετά τινος ζηλοτυπίας. «Γελοῖον», ἐξηκολούθησεν, ἐκεῖνοι ἐκεῖ ἄνθρωποι! Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι εἶνε μεγάλοι, σχεδὸν μεγαλείτεροι ἐμοῦ· καὶ βασιλεὺς ἀκόμη! Βεβαίως ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἵσταμαι, κατοικοῦσιν ἄνθρωποι, καὶ ὅτε ἤμην κάτω ἐπὶ τῆς γῆς, εἶδον ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ τεχνίτου μου ἀληθινοὺς, ζωντανοὺς ἀνθρώπους.

»Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἦσαν μεγάλοι καὶ πολὺ ἰσχυροί. Σήμερον ἀκόμη θαρρῶ πῶς βλέπω τὸ ἡλιοκαυμένον πρόσωπον τοῦ καλοῦ τεχνίτου μὲ τὰς λευκὰς τρίχας καὶ τὸ ἐκ μέλανος βελουδου ἐπικάλυμμα τῆς κεφαλῆς.

»Ναὶ, ἐκεῖνος ἦτο ἄνθρωπος, ὁ νεαρὸς βοηθός του, ὁ ὁποῖος ἀνερριχήθη μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν πύργον καὶ με ἔθηκεν ἐδῶ. Βεβαίως εἶνε πολὺς καιρὸς καὶ ἔκτοτε ἀπέθανον ἴσως οἱ ἄνθρωποι. Ἐκεῖνος ὅμως ἦτο ἀληθὴς ἄνθρωπος! Ἐφαίνετο τόσον τολμηρὸς καὶ ὡραῖος μὲ τὰ κυριακάτικά του, καὶ τὰ γαλανά του μάτια ἀπήστραπτεν τόσην χαρὰν, ὅτε μ' ἐνέπηξεν ἐδῶ, ἐπὶ ἰλιγγιώδους ὕψους μὲ ἐπιτηδειότητα καὶ ἰσχύν. Καὶ τότε ὑπῆρχον ἐκεῖ κάτω βόμβοι καὶ θόρυβοι καὶ οἱ μύρμηκες ἐκινοῦντο πολύ. Εἶδον μύρμηκα φέροντα χρυσοῦν στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἀλλ' ἄνθρωποι, πά! γελοῖον.»

Ὁ ἀνεμοδείκτης ἐστράφη πλήρης περιφρονήσεως καὶ ἔτριζε. Πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει, ὅτι εἶνε ἀνεμοδείκτης, καὶ εἰς τοιοῦτον νεφελῶδες ὕψος παύει τις εὐκόλως τὴν ὀρθὴν θέαν.

(Ἐκ τῶν Νέων Μύθων τοῦ Schlosser).

Ὁ μέγας Λαβοαζιὲ, ὁ πατὴρ τῆς νεωτέρας χημείας, καταδικασθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς θάνατον ὑπὸ τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου, ἐζήτησεν ὡς χάριν ν' ἀναβληθῇ ἡ ἐκτέλεσις ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, διὰ νὰ τελειώσῃ ἓν πείραμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει. Ἀλλ' οἱ δημοκρατικοὶ δικασταί του τῷ εἶπον:

— Ἡ Γαλλία δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ σοφούς!

★

Ἡ τρέλλα εἶνε πάντοτε κολλητική· τοὐναντίον ἡ φρόνησις ποτὲ δὲν εἶνε ἐπιδημική.

★

Τὸ κρασὶ εἶνε χαρὰ μποτιλιαρισμένη.

★

Τὸ ψεῦδος εἶνε τόσῳ καλοντυμένο, ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ παρουσιάσῃ χωρὶς νὰ ντρέπεται εἰς τὰ καλλίτερα σπίτια.

Καὶ ἡ ἀλήθεια;

Αὐτὴ θὰ περπατοῦσε γυμνὴ, ἂν δὲν τὴν ἐμπόδιζεν ἡ ἀστυνομία.

★

Ἡ παρθένος εἶνε εὔμορφον βιβλίον, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα δὲν εἶνε ἀκόμη κομμένα.

★

Ὁ χρόνος ὅστις ἐγκατασπείρει ἄργυρον εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνθρώπων, εἶπεν ὁ Δίκερς, πληροῖ ἐνίοτε τὰ θυλάκιά των χρυσοῦ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ,,